

Maite Carranza - Irene Iborra

ELS
SET
CAVERNÍCOLS

CONTRA EL FANTASMA DEL FOC

Estrella Polar

**ELS
SET
CAVERNÍCOLES**

CONTRA EL FANTASMA DEL FOC

Maite Carranza - Irene Iborra

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Els set cavernícoles

© del text: Maite Carranza i Irene Iborra, 2015
© de les il·lustracions de coberta i interior: Iosu Mitxelena, 2015
© Editorial Planeta, S.A.
© de les característiques d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate

Primera edició: setembre del 2015

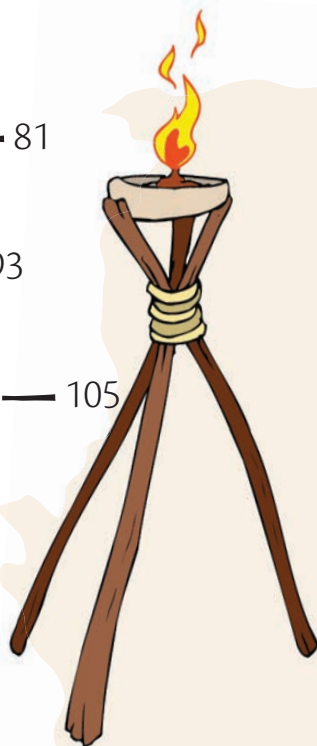
ISBN: 978-84-9057-980-0
Dipòsit legal: B. 16.570-2015
Imprès per Egedsa
Impreso en España — *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

1. La maledicció de Capdesoca — 11
2. La pilota penjada — 17
3. Qui va a buscar la pinya? — 23
4. El foc — 29
5. A la recerca del foc — 37
6. Sol davant del perill — 47
7. Gerds dolços — 51
8. A la cova dels neandertals — 59
9. La Neandi — 67
10. Les pedres de foc — 77
11. Roco el Pocavergonya — 81
12. Sense foc — 87
13. La ira de Capdesoca — 93
14. Les pedres de foc — 97
15. Passa-me-la, passa-me-la! — 105
16. Gallestarrufat — 111
17. La barbacoa — 117

1

LA MALEDICCIÓ DE CAPDESOCA

El Cromi corria com un llamp perseguit pels seus enemics: l'Orgúllia, el Kakatu i el Roco.

—Meva, meva! —va udolar el petit cromanyó fent un bot per enxampar la **pilota**.

Però el Kakatu, el presumit, li va pessigar l'orella; l'Orgúllia, que sempre aconseguia el que volia, li va fúmer una empenta i el va tirar a terra, i el Roco, el més **bestiota**, li va passar pel damunt i li va aixafar el nas: **PATAXOF!**

—**Aiii! FALTA, FALTA!** —es va queixar el Cromi, refregant-se el nas adolorit.

—Què et falta? La teva mama? —se'n va riure l'Orgúllia.

—Et falta un clatellot! —va fer burleta el Kakatu, el fill del cap.

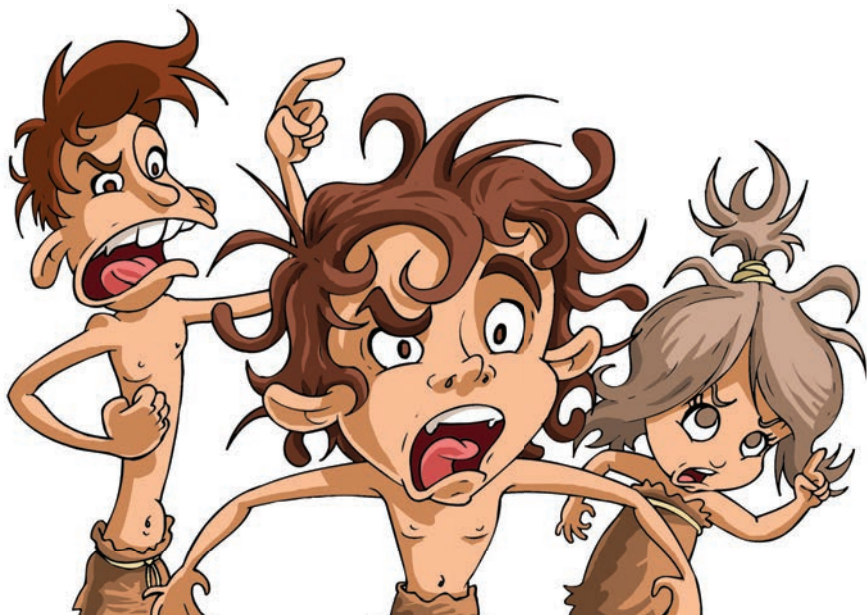
—Una altra trepitjada! —va cridar el Roco, que a més de ser un gegantot era una mica **curt de gambals**.

El Cromi, empipat, es va aixecar i, malgrat que era un nyicris, es va encarar amb els ganàpies sense por, fitant-los als ulls, com li havia ensenyat el seu pare Crom, el millor caçador de la tribu.

—Per totes les serps blaves! **SOU UNS TRAMOSOS!**

—Miserables tramposos! —s’hi va afegir l’Ululú, el fideu, que sempre tenia gana.

—Sou uns tri-tre-tra-tramposos! —va tartamudejar la petita Baba, que era un pèl **tímida**, però molt amiga dels seus amics.

—La pilota era meva i me l'heu pres! —va cridar el Cromi assenyalant la **pinya** gegant—. Torneu-me-la!

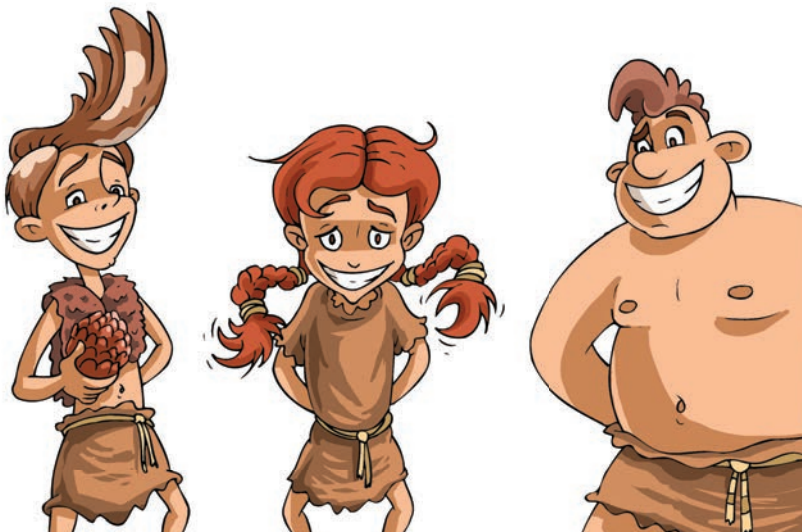
Doncs sí, la pilota era una pinya. Al paleolític encara no existien les pilotes de veritat.

—**T'HO INVENTES!** —el va acusar l'Orgúllia.

I va començar el sarau.

La colla de la cova d'Altamira es va embrancar en un **guirigall** de crits i empentes. Aviat els sis nens i nenes no van saber per què cridaven ni contra qui. Tots protestaven, esverats pel joc i les corredisses, i es donaven les culpes els uns als altres.

Fins que, de sobte, enmig de l'enrenou va ressonar una veu ronca i greu que venia de les profunditats de la cova.

—**SILENCI, CUCS!**

Ai, ai, ai!... Era el BRUIXOT CAPDESOCA, un vell rondinaire amb la cara solcada d'arrugues i cicatrius que aixecava el seu bastó màgic contra ells.

Al Cromi, el Roco, l'Orgúllia, la Baba, l'Ululú i el Kakatu se'ls van posar els pèls de punta i van callar a l'acte. **QUINA POR!**

I és que el bruixot Capdesoca era lleig, poca-solta i dolent. Tenia tractes amb els **esperits** del bosc i amb un espetec de dits els podia convertir en un llimac. O això deia.

—Heu espatllat la meva **cerimònia**, porquets cridaners!

El Cromi sabia que Capdesoca odiava els nens i que el millor era tenir la boca tancada.

—Estàvem jugant! —va defensar-se el Kakatu, que com que era el fill del cap Gallestarrufat es creia intocable.

—Ah, sí? Doncs apa! Us heu ben guanyat una **male-dicció** —va exclamar Capdesoca enfadadíssim.

—**No, NOOOO!!!**—van cridar alhora els nens.

Les malediccions del bruixot els horroritzaven.

Però Capdesoca va posar els ulls en blanc, va aixecar el **bastó** cap al cel i va cantussejar:

**QUE ELS NÚVOLS
S'ESQUERDIN I
L'AIGUA I EL TRO
CAIGUIN SOBRE
ELS VOSTRES
CAPS DE SURO!**

Flipeu,
cavernícoles!

2

LA PILOTA PENJADA

NOMÉS FALTAVA LA MALEDICCió DE CAPDESOCA!

Quin bruixot més empenyador. Tan bé que s'ho estaven passant, tan divertit que era jugar a **«pinya va!»** i esbatussar-se per decidir quin equip havia ficat la pinya dins del forat de l'arbre i... ara se n'havia anat tot a can Pistraus.

El Cromi, el Kakatu, l'Ululú, l'Orgúllia, el Roco i la Baba, pansits i silenciosos, observaven el cel de cua d'ull, amb desconfiança.

—Mireu el li-lo-li, ja són aquí els núvols que ens ha enviat Capdesoca —va fer-los veure la Baba assenyalant al lluny, cap a la serralada.

Efectivament, uns **nuvolots foscos** s'apropaven a tota velocitat des de les muntanyes.

—No em vull mullar —va ploriquejar el **tros de bèstia** del Roco.

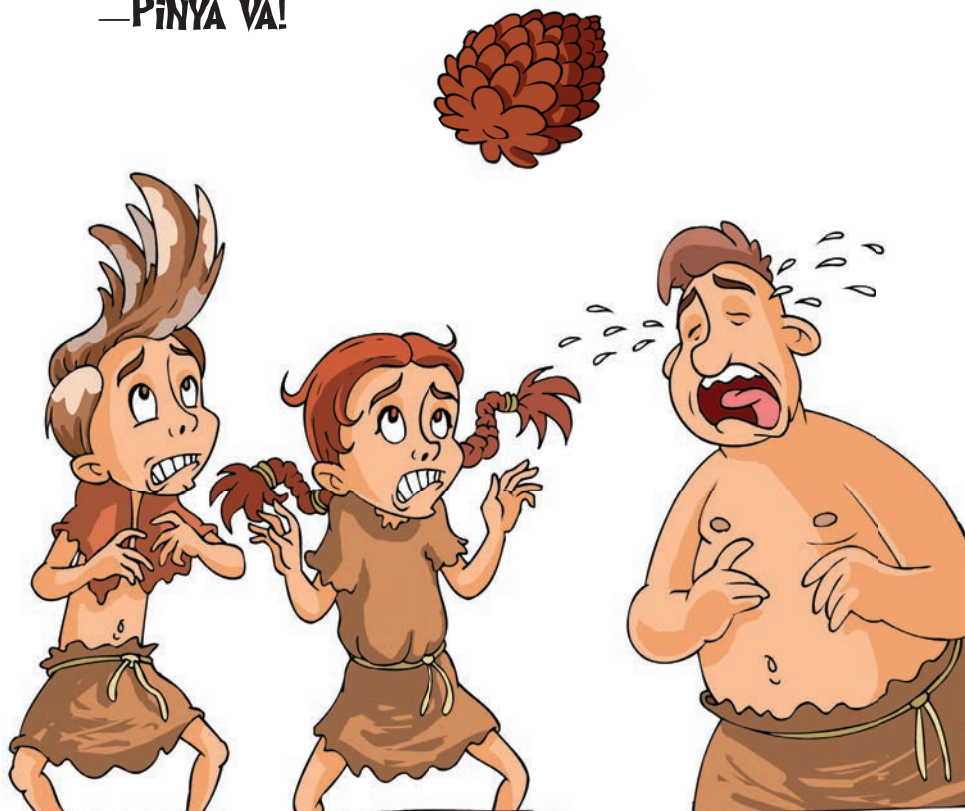
—No m'agraden els trons —va reconèixer el Kakatu.

—Em fan por els llamps —va xiuxiuejar l'Orgúllia.

Els nens de les cavernes tenien por de les **tempestes**.

El Cromi va decidir que havien d'oblidar-se de Capdesoca i tornar a jugar. Va agafar la pinya i la va llançar a l'aire.

—**PINYA VA!**

I tots van sortir com bojos al darrere. El Cromi va córrer com un llamp, però tot i ser un dels més ràpids, no va arribar ni a tocar-la. Que **forts** que eren els gegantots de l'equip contrari! I que **nyicris** els del seu equip!

Sempre li tocava jugar amb la petita Baba i amb l'Ululú, el més **escarransit**.

—**APARTA'T, NAN!** —va fer el Roco llançant-lo contra un arbre.

—Prou —va dir el Cromi, cansat de rebre sempre els mastegots perduts—. No sóc tan alt com el Roco, però si m'enfilo a una pedra puc ser més alt que ell.

I dit i fet. Quan va pujar a la pedra, el Cromi va créixer dos pams.

—**FLIPA, TULIPA!** —va cridar entusiasmats.

—Per tots els mamuts! Baixa d'aquí i ajuda'ns! —va cridar l'Ululú intentant fer la **traveta** a l'Orgúllia.

—Això és un xof-xef! —li va retreure la petita Baba, barallant-se amb el capsigrany del Roco.